

הניסיון לספוג בו זמנית רגשות, זכרונות ודעות של שישה אנשים שונים, דומה קצת לניסיון חסר הטעם לקרוא בו זמנית שישה ספרים שונים. לאחר רבע שעה כזו, בה מותקפים כל חלקי מוחו בתמונות, צלילים, ריחות ותחושות שלא חווה מעולם, חש צמח כאילו דחף מישוהו מחט חשמלית אל תוך מוחו, והוא מחמם אותה אט אט. הנוירורנסמיטרים שבמוחו כמעט וכוּרעים תחת העומס, וריבוי הגירויים גורם למוחו להגיב בהתכווצויות כואבות של השרירים וכלי הדם המובילים אל המוח.

"צמח? צמח? צמח!"

הוא פוקח את עיניו לאט, וברגע הראשון אינו מבין כיצד הגיע למצב בו לחיו צמודה לשטיח הדק, המשופשף המכסה את רצפת חדר השיבות. אבל כאשר השדרים המגיעים ממוחותיהם של כל הילדים הנמצאים בחדר מתקפים פעם נוספת את כל חושיו, הוא נתקף בהתכווצויות עוויתיות. "אני, צריך, להיות לבד", הוא אומר בקול מחרחר, מנסה להשתלט על שריריו הרועדים, "אני צריך שקט".

"בסדר", אומר שמואל, ואוסף אותו בזרועותיו, "אני אקח אותך לחדר שלך ואזעיק רופא, אל תדאג".

"אני אבוא אחריך", אומר ארז, מל"ו וזה אותם אל הדלת, "מעניין מה קרה לו. ואיך השבב בעורף שלו לא התריע מפני שום דבר..."

וצמח מופתע מאוד לגלות שדווקא אל תוך מחשבותיו של האיש, מחשבות שצמח סקרן מאוד לקלוט ולפענח, אין באפשרותו לחדור.

ברפיון הוא משעין את ראשו על זרועו של שמואל, ומנסה להימלט מן הכאב אל תוך חיבוקה הנעים של השירנה. הוא אינו מצליח בכך, אבל החושך שמאחורי עפעפיו מאפשר לו להרגיש כיצד כל פסיעה של הרובוט האוחז בו מפחיתה מעט את הלחץ שעל מוחו. וכאשר הם נפלטים לבסוף מן המעלית חזרה אל האגף המוכר והכמעט מגונן של בניין הישיבה - שוררת בתוך מוחו דומיה כמעט מוחלטת. המופרת רק בהדקלוש ממחשבותיו של עלעל. אותו הדמוקרטי ורגיל שכבר נדמה לו כחלק ממחשבותיו שלו.

ויחד עם הרעש, נעלמת גם תחושת המצוקה, ובמקומה ממלאת אותו תחושת התעלות שהוא אינו מבין עד הסוף את פשרה. האם זוהי רק תחושת רווחה, כשם שאנו חשים לאחר שחלצנו מרגלינו נעליים לוחצות במיוחד, או שזוהי

גאוה, גאוה פשוטה ומכוערת על כך שהוא מסוגל לעשות משהו שאיש מלבדו אינו מסוגל לעשות, אפילו לא אחיו?

טפשי להתגאות בדבר שאינו שלך. במתנות שקיבלת ולא עשית דבר כדי להיות ראוי להן.

אבל עוד יותר טפשי להתגאות במשהו שעלול לגרום לך לצרות צרורות. ואם אתה ילד שבוי שנמצא בידיים של אנשים שרוצים להשתמש ביכולות יוצאות הדופן של ילדים כמוך כדי לכבוש את העולם - הרי שצרות צרורות הינו תיאור תמציתי וחסר כפפות למה שעלול לקרות לך אם שוביך ינחשו מה התחולל בדקות האחרונות בתוך מוחך. הרגשה מוזרה ממלאת את בדיל כשהוא מביט לראשונה על האצבע החדשה שלו. אבל גם אם האצבע אינה שלו, הדם שזורם בתוכה הוא שלו בהחלט. והשילוב מצליח לגבור על הטכנולוגיה הממוכמת של המקדד היומי, שפולט ללא כל רגש את הרצף בן תשע האותיות ושלושת המספרים באמצעותו יוכל מר קראגוניס להתחבר בריום לכל משאבי החברות שתחת ניהולו. הקוד הפשוט מאוד לזכירה, וחד לום בדיל אפילו לא צריך לרשום אותו. כשתחושת המחנק הפנימי שלו רק גוברת הוא מתחבר אל תא הדואר שלו, פותח את הודעתו של מנהל השיווק, מקיש את הקוד בחלונת המתאימה, ומתבונן במסמך שנפתח: רשימה ארוכה ויבשה, שלפי הכותרת שבראשה מכילה ארבעה עשר מיליון שורות. המכילות את פרטי הרכישה של שישים ושניים מיליון רובוטים מדגם ספיינס'. אבל לא רק מספר הנתונים האין סופי הוא זה שגורם לחלום בדיל להתחבר כוץ כאילו חטף מכת חשמל, אלא כאב פתאומי שעולה ככרך מפרק האצבע שלו, אל מוחו.

לרגע נכנע בדיל לכאב, ובמשנהו הוא מזדקף: "אני צריך לנסות לברר איפה הילדים. איפה הם", הוא אומר ספק לעצמו ספק לאדי "אני צריך למיין את הנתונים. זה קצה החוט היחיד שלי. אני חייב להבין מה ברשימה הזו הבהיל כל כך את הבוס שלנו. תביא לי את המשתק העצבי. אסור לי לישון עכשיו." "איך אתה מתכוון לבדוק את זה?" מתעניין אדי מבלי לזוז.

היו לו כמה רעיונות פעם, לפני שהניח לעצמו לאבד את הרצף המחשבתי שלו. אבל עכשיו מוחו ריק, ואפסותו האישית בהירה לו מאי פעם. אין לו כלום משלו. אפילו לא בדל רעיון יחיד.

הערת המחברת: סיפורים, גם אלו המרוחקים. לא נועדו אלא כדי לשמש כדילמות והתמודדויות המלוות את חייה מאליף' כמתרחש בשנת ה'תתס"ח, לא המעיין, ולאפשר את המציאות הטכנולוגיות הגלות הנוכחיים. ואני, בתוך כלל ישראלי בביאת המשיח, ואף על פי שיתמחה שיבוא.